

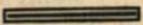
Буйни сили, млади кости
 Пръсть затисна въ чужбини!
 Кой ще каже: „Богъ да прости!“
 Надъ гробъ сълза порони?

Има-нѣма ощъ година,
 Въ гробъ откакто мжжъ се скри,
 Първа булка гробъ отмина
 И ожени съ деца три.
 Ей и друга ги остави,
 При баща си да живѣй
 Тя отиде.

Смърть забрави,
 За женитба се надѣй...

**

Стара баба нехвелита,
 Седне, стане — миръ не знай;
 Въ скръбъ и мжки тя убита
 Саль ридай.
 Скритомъ дѣдо сълзи бѣрши
 И си шепне въ полугласъ:
 „То се види че се свърши
 И съсъ нась!“

Речь, държана следъ завършване курса на едно допълнително училище

— Пѣтникъ възкачва планина. Спира се начесто, обръща погледъ назадъ къмъ долината, измѣрва пѣтя, който е изминалъ, и тоя, който го чака. Тогава преценява времето и условията, които му сѫ нуждни, за да достигне върха на планината, кѫдето го чака почивка и разхлада.

И ние сме пѣтници като него.

Всички хора се стремятъ къмъ известна височина, която сами тѣ сѫ избрали, и желаятъ да достигнатъ върха ѝ, дето на старостъ ги очаква заслужена почивка.

И вие, мои млади приятели, приличате на пѣтника, спрѣль се на едно място, откъде поглежда назадъ и преценява напредъ.

Колкото по-високо се изкачва пѣтникътъ, толкова по-леко дишаша. Подъ него оставатъ тѣсната долина, задушниятъ въздухъ и